

Nu har jeg haft lejlighed til at studere et interview med hr. Anders Fogh Rasmussen i Jyllands-Posten i dag. Det er jo interessant læsning på den måde, at hver gang journalisterne, som jeg synes er meget energiske og meget målbevidste, prøver at finde ud af, hvad der skal ske, hvis kommuner og amter alligevel sætter skatten op, så siger hr. Anders Fogh Rasmussen: Ja, det må vi jo løse, hvis det opstår. Og lidt senere siger hr. Anders Fogh Rasmussen: Jamen vi ønsker jo ikke at afskaffe det kommunale selvstyre. Og så spørger journalisten igen, og så siger hr. Fogh Rasmussen: Ja, det må vi jo tage stilling til på det tidspunkt. Og sådan går det hele vejen igennem interviewet, hvor man i øvrigt heller ikke kan få at vide, hvem der skal have skattelettelser, hvis der er nogen, der skal have det.

Når jeg gør noget ud af det her, så er der én ganske bestemt grund: hr. Anders Fogh Rasmussen og de regeringer, Venstre og De Konservative deltog i fra 1982 til 1993, var ikke ikke nær så gode til at holde de kommunale skatter i ro som den nuværende regering. Det er altså ikke noget teoretisk spørgsmål, journalisterne stiller. Fra 1982 til 1993 steg den gennemsnitlige beskatning i kommuner og amter med 4,5 pct., fra 1993 til nu med 2,7 pct. For meget, javel, men V og K kunne altså slet, slet ikke holde de kommunale skatter i ro.

Den ekstra pointe i sagen var sådan set, at kommunerne og borgerne fik meget mindre ud af det, fordi en meget stor del af den skattestigning, der blev udmøntet dengang, gik tilbage i statskassen i barbarisk reducerede bloktilskud i stedet for at gå ud som serviceforbedringer til borgerne, men det pyntede jo så på statsbudgettet.

Derfor er den der skattestopsdiskussion jo noget overfladisk snak. Hvis man ikke ved, hvad der sker her, hvor udgiftspresset er, hvor borgernes forventninger om den ordentlige service er, så er det jo ikke det papir værd, det er skrevet på.

Jeg synes i øvrigt, det har været karakteristisk i debatten, at Venstres mange repræsentanter hæmningsløst kritiserer alle skatter i staten, men lover intet andet end at stoppe deres stigning, hvad der så, på den måde Venstre nu engang har defineret sit skattestop på, højst kan nedsætte skattetrykket med 0,1 pct. om året, hvis der altså ikke sker noget ude i kommunerne, som der plejer at gøre, også når Venstre er i regering. Det er ikke særlig konkret, ikke særlig betydningsfuldt og ikke særlig troværdigt.

Jeg skal nævne et yderliggående eksempel på demagogi fra en af Venstres mange repræsentanter, nemlig fru Tove Fergo, som var heroppe ikke én gang, men flere gange og nævne et tal på 194 mia. kr., som skatterne var steget med. Det er jo et interessant tal, bortset fra at man ikke kan forholde sig meningsfyldt til det, for hvor meget er indkomsterne steget, og hvad har det betydet for skattetrykket? Det har altså ikke betydet noget for skattetrykket, men indtægterne er jo steget, og vi taler om store tal.

Men, fru Tove Fergo, hvis man regner på den der primitive og uduelige måde, hvor meget steg skatterne så, da der var borgerlige regeringer? De steg 233 mia. kr. fra 1982 til 1993. Så kunne vi nu ikke blive fri for den der rent ud sagt fladpandede form for argumentation. Jeg ved, at jeg er blevet skældt ud for syv år siden fra samme talerstol for at have brugt det samme udtryk, men jeg mener, det er mere velbegrunnet i dag.

Man kunne stille de her tal op på en ganske anden måde. Man kunne sige: Fra den borgerlige regering startede, til den sluttede, steg skatten, sådan at hver gang man betalte 100 kr. i starten, så betalte man 213 kr., da de sluttede. Da denne regering startede, betalte man 100 kr., og man betaler 144 kr. nu. Til gengæld er indkomsterne steget nogenlunde tilsvarende.

Kunne vi nu ikke få gjort op med nogle af de der vrangbilleder, som man forpester den politiske debat med i denne her tid i sin iver efter at promovere sig selv med skattestop!

Der er også mange andre vrangbilleder, der er blevet fremført i dag. Uligheden skulle være steget, siger man, på grund af arbejdsmarkedsbidraget og de grønne afgifter. Det passer ikke, fordi det, man er nødt til at kigge på, er jo selvfølgelig summen af den skatteomlægning, der er gennemført, hvor har nedsat indkomstskatten og hævet børnetilskuddene og sørget for, at den sociale balance var i orden. Man kan jo ikke tage et enkelt element ud af en samlet skattereform og så sige, at der var noget i vejen med skattefordelingen.

Uligheden er ikke blevet større i det danske samfund. Den er blevet mindre, medmindre man indregner boligejernes formue- og rentegevinst i regnestykket, for så kan man godt få nogle forudsætninger for, at den er blevet større, fordi der er flere velhavende boligejere, end der er fattige boligejere.

Og lad det være sagt med det samme: Det er svært at være eller at blive ny boligejer, men det